

Branden van liefde

Tijdens dit gemeenschapsweekend richt Pierre Goursat zich waarschijnlijk tot de novicen en de geëngageerde leden van de Gemeenschap. Zijn toespraak maakte bijzondere indruk.

Vandaag is een gedenkwaardige dag¹.

We gaan het kruis in het gezicht kijken. Tot nu toe heeft het ons een beetje bang gemaakt, we zijn gerustgesteld, we distantiëren ons. Maar nu zijn we toegewijd, want we zijn nieuwelingen en toegewijd. De Heer leidt ons en zegt tot ons: «Daar! Tenslotte vraag ik u te kiezen of u akkoord gaat met de keuze van het kruis. Als je mij wilt zien, moet je door het kruis gaan. Jullie zullen niet alleen zijn, Ik zal bij jullie zijn, de Heilige Geest zal bij jullie zijn en Maria zal bij jullie zijn, maar geef je over aan de barmhartige Liefde.»

En Thérèse van het Kind Jezus heeft het ons goed gezegd: zich overgeven aan de barmhartige Liefde is iets heel anders dan zich overgeven aan de goddelijke Gerechtigheid. Zichzelf als slachtoffer aanbieden aan de goddelijke Gerechtigheid is angstaanjagend, terwijl men zich met het volste vertrouwen waarlijk kan overgeven aan deze barmhartige Liefde. Anderzijds vragen wij de Heer ons te doen branden van liefde voor de bekering van onze broeders². Wij moeten de Heer van nu af aan elke dag van ons leven vragen ons dit brandend vuur te geven voor de bekering van zondaars. En het is duidelijk dat het grootste lijden van Jezus in zijn lijdensweg niet al het [lichamelijke] lijden was dat hij kon [ondergaan], wat verschrikkelijk moet zijn geweest, maar vooral de gedachte: «Zal mijn offer [niet] nutteloos zijn voor een zeker aantal dat weigert de Liefde te aanvaarden?» En als zij werkelijk de Liefde weigeren, is er niets wat wij kunnen doen, wij worden volledig tegengehouden, omdat zij het weigeren.

Het is dus duidelijk dat mensen die voelen in hoeverre zij door hun martelaarschap zielen kunnen redden, in een boven-natuurlijke vreugde verkeren, want die wordt door God, door de naastenliefde, geschonken. Dan zult u tegen mij zeggen: «Ja, maar we zijn er nog niet!» Nou, we zijn er niet omdat we het de Heer niet vragen. Dus ik zal jullie nu vertellen wat er gaat gebeuren: ik ga een beetje praten, en dan gaan we bidden³ voor elkaar, zodat we in vertrouwen en overgave dit kruis aanvaarden dat de Heer ons zal geven; we weten niet hoe het zal zijn, maar laten we de Heer vragen om te branden van liefde voor onze broeders in de zonde.

1 Aangezien de geluidsopname zeer slecht is, werd dit onderricht opnieuw samengesteld en aangevuld op basis van de aantekeningen die Marie-Claire Vinet had gemaakt.

2 Hier voegt Pierre een (nauwelijks hoorbare) hint toe van mogelijk martelaarschap.

3 Pierre legt nadruk op dit woord.

Je weet dat St. Dominicus zijn nachten doorbracht met te zeggen: «Maar Heer, wat zal er van de zondaars worden?» Hij was altijd zo aan het smeken. In dit opzicht maakt het het gebed veel gemakkelijker, want in plaats van in slaap te vallen of⁶ te blijven in dorheid, als je ziet dat mensen lijden, heb je geen dorheid meer. Je zegt: «Heer, Heer, heb medelijden, heb medelijden, ik vraag U mij te helpen om voor hen te lijden. Mijn kleine offers, neem ze in uw liefde, verander ze door uw kracht, om deze zondaars te bekeren.»

Dus de Heer heeft ons grote genaden gegeven. We moeten echt beseffen dat ze veel groter zijn dan we denken. We moeten ons dit echt realiseren, want [anders], wel, zijn we «verkwisters», want we hebben buitengewone genaden en we herkennen ze niet eens. En als we ze toch herkennen, moeten we begrijpen dat de Heer ze ons geeft juist *om*⁴ ons te veranderen. En als heidenen de helft van de genaden zouden ontvangen die wij ontvangen, zouden zij zichzelf geselen, zouden zij zichzelf omvormen om te proberen anderen te redden. En op de dag des oordeels zullen zij tot ons zeggen: «Maar hoe kan dat? Heb je deze genaden ontvangen? En je hebt ze niet uitgedeeld, je hield ze voor jezelf? En wat heb je met dat alles gedaan?» Dus echt, we zeggen tegen onszelf: «Maar Heer, heb medelijden met ons, echt, we zijn zwak, maar doe ons branden van uw liefde!»

Daarom zeg ik u vandaag dat de Heilige Geest «een verterend vuur» is, maar tegelijk vrede en zachtmoedigheid. En deze zachtmoedigheid moet tot ons komen, ons een vredige kracht geven van overgave aan deze liefde; opdat wij branden van liefde tot de Vader en de Zoon, opdat wij branden voor de zondaars. En dit is een bovennatuurlijke liefde, een liefde die ons gegeven is. Daarom moeten wij bidden, opdat het ons gegeven wordt. En als wij met z'n tweeën of drieën bidden, zeggen wij dat de Heer in ons midden is; wanneer wij met tweehonderd of driehonderd zijn, hoeveel te meer zal de Heer in ons midden zijn en zal Hij ons helpen, want dat is wat Hij van ons vraagt⁵ ! En jullie weten heel goed dat het enige gebed dat zeker verhoord zal worden, het gebed is van het vragen om de Heilige Geest, van het vragen om deze barmhartige Liefde, om deze kracht in ons.

Dus zie je, dit alles is belangrijk. Maar jij zult tot mij zeggen: «Wij gaan een strovuurtje maken: wij gaan bidden, daarna gaan wij terug naar onze kleine beroeps- of familie-aangelegenheden, wij gaan kleine moeiten doen en daarna gaan wij terug naar de routine van elke dag». Wel, deze saaiheid van elke dag kan veranderd worden door de liefde van de Heer. Thérèse van het Kind Jezus is speciaal hiervoor naar ons gestuurd. Ze zei: «In plaats van extase, verkies ik de middelmatigheid van elke dag.» En middelmatigheid in een klooster van de Karmel waar het koud en lelijk is en waar kleine zusjes zijn die min of meer succesvol zijn, is niet erg grappig, weet je! Vooral als je zakdoeken krijgt met vuil water⁶ - er was nog geen schuimbad - en uiteindelijk, [het vuile water in ontvangst nemend], zei ze: «Dank U Heer, te veel zegeningen! Ze veranderde alles in liefde, dat is het mooie ervan. Wel, we moeten alles veranderen, in het gezinsleven - dat is het leven van Nazareth - [in] het kantoorleven, in de metro, overal. Als we dit doen, is het dus een kwestie van gewoonte: deze kleine offers die we doen [brengen] in ons een aanwezigheid van de Heer teweeg; we danken de Heer voor [alles] en beetje bij beetje komen we tot een voortdurend gebed. Het is een concreet gebed, het is niet langer een gebed dat bestaat uit gevoelens, indrukken, gewaarwordingen of navelstaren en al dat soort dingen! Het is gewoon liefde. En meer en meer zullen we branden [van liefde]. Het zal fantastisch zijn! Dank U Heer!

Hiervoor is het belangrijk om in kleine teams van geringe omvang bijeen te komen, waar we elkaar zien, we zeggen: «Hoe is het gegaan deze week? Tijdens deze twee weken? Wat heb je in je familie gedaan? Heb je gebeden? Heb je kleine offers gebracht?» Zie je, we moedigen elkaar aan om wakker te worden, niet om in slaap te vallen. En dit is wat ons zal helpen. Want als we elkaar eens per maand zien, om de twee maanden, [kunnen we elkaar niet zo veel helpen]. Terwijl we elkaar hier regelmatig zien. En hoe talrijker we zijn, hoe meer we in kleine teams van vier of vijf zitten, die zich verantwoordelijk voelen; op dat punt zijn we schildwachten: we zijn «onderofficieren». [zij zijn degenen die] meestal het vuur aansteken (*lacht*). Als we ons door een obstakel laten tegenhouden, komen we niet vooruit. Je weet dat de beste verdediging het offensief is. Niet om militaristische taal te gebruiken - anderen hebben die voor ons gebruikt, maar dat doet er niet toe - **maar laten we de Heer werkelijk liefhebben en branden van liefde voor Hem.** Amen!

4 Pierre legt nadruk op dit woord.

5 Om samen te zijn.

6 Toespeling op een episode uit het leven van de heilige Thérèse van het Kind Jezus, waarover zij verhaalt in de “Autobiografische manuscripten”: bij de gemeenschappelijke wasserij gooide haar buurvrouw vuil water in haar gezicht door zakdoeken op te tillen; Thérèse ging dit zien als een bron van zegeningen

Pierre Goursat
en zijn broers en zussen

www.pierregoursat.com